

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

PER CASSÀ, LLOGA UN CA.

a l'amic Jaume Font

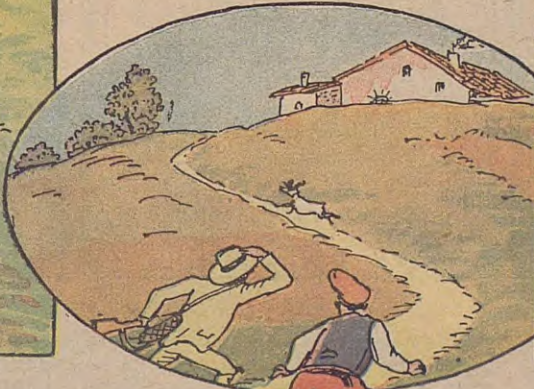
— No heu caçat?
— No hi ha perill
no he trobat un sol conill.

Camina tres hores fa
sense haver pogut tirà.

Si voleu llogà el meu gos
en trobareu vint-i-dos.

— ¿Què dieu?
— El que heu sentit!
— Doncs el llogo tot seguit.

— ¿Voleu dir que en trobarà?
— Vaja si n'ha de trobà!

— Prò si va cap a un casall
— Deixeu-li fê a l'animal!

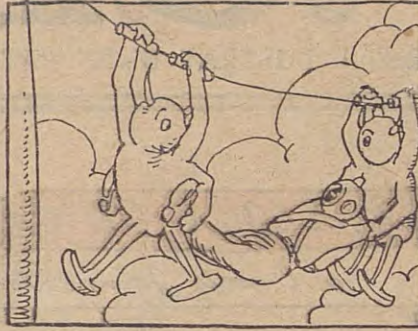
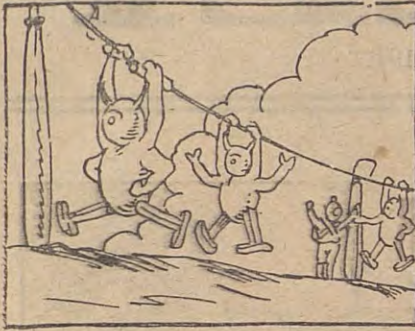
— ¿Què us sembla si n'ha trobat?
i que n'hi ha un bon ramatl..

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

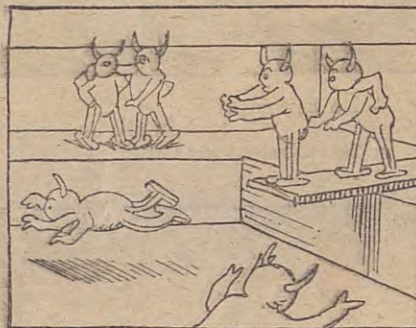
(Continuació)

Pujaren unes cinquanta passes més amunt de la casa i anaren a sortir a una placeta. Com qui fa la cosa més natural del món s'agafaren a un cable instal·lat a l'estil dels que a les nostres ciutats utilitzen els tramvies i es po-

saren en marxa. En James es quedà amb un pam de nas, Adonant-se els llunàtics que James no seguia, l'agafaren entre dos amb els braços que els sobraven i el conduïren així fins a la ciutat. La ciutat presentava un estrany

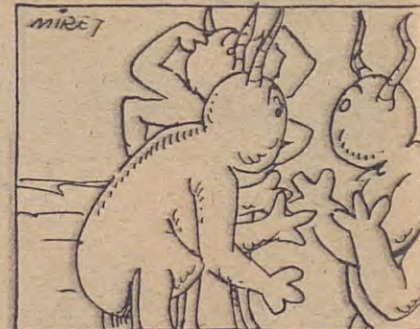
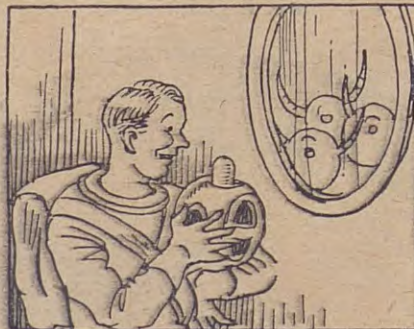
aspecte, molt distint de les poblacions terrenques. Va cridar-li l'atenció la mena de cavalcadures que utilitzaven, eren uns cues enormes; amb una filera de selles, on s'hi instal·lava tota una família. Altres utilitzaven bèsties vola-

el ores que li recordaren els animals antediluvians, que havia vist als museus de New-York. Alternant amb aquestes bèsties, vehicles llunàtics i aeris, individuals o en forma de tranvies. Les cases es notaven per fileres de claraboies, perquè les habitacions eren totes subllunàtiques. També el sor-

prengué un establiment de banys (?). A primer cop d'ull va semblar-li que els banyistes es «remullaven» en sec. Es tiraben d'una palanca i nedaven, es cabussaven... tot en sec.—A la terra coneixem el rentat en sec, però el nedar en sec, encara no! — es digué en James. Fixant-s'hi més, comprengué

que l'element on nedaven, era un gas més dens que els llunàtics, que eren molt poc pesats, tant que se'n podia carregar tres o quatre com si carregués nines. Volgué beure aigua i no en tragué res perquè per ademans que fes no l'enteni: deduí que ni la coneixien, i comprengué que no podria romandre

gaire temps a la lluna si mancava d'aigua. Els llunàtics se'l miraven com una bèstia rara. Després com que la gana s'anava imposant demostrà que tenia ganes de dinar, però tampoc aconseguí fer-se entendre, l'únic que l'ogrà fou que l'acompanyessin amb un taxi-aeri al lloc on tenia la bala. Allí

apel·là a les seves conserves i menjà i begué de les seves provisions, amb gran sorpresa dels llunàtics. Per a treure's el cap de bus va haver de tancar la cabina hermèticament i deixar esbravar unes gotes d'aire líquid. Els llunàtics s'haurien ofegat en aquell ambient i miraren l'escena insòlita de

menjar, per la finestreta. Els sorpren- gué molt el veure que es treia un cap i n'quedava un altre. James radià unes quantes notes a Mr. Haward i aquest tot seguit els retransmeté a VIROLET. Així podem assabentar els nostres lec- tors que James continua a la lluna. (Seguirà)

El substitut

Dibuixos d'En CORNET

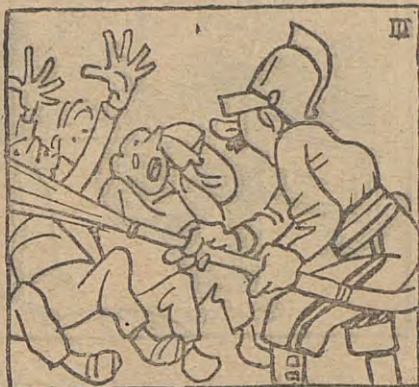
per En GUILLEM D'OLORÓ

Max Himinin, el famós superproducteur de pel·lícules, es trobava en un seriós compromís. Feia dies que estaven filmant la supercreació Peravall titulada «L'aurora de Llevant» en la qual hi prenia part importantíssima el

famós estrella Tom Patantom. Fins aleshores tot havia anat com una seda Tom Patantom era un cavallista consumat, les seves piruetes i la seva habilitat en el llaç havien de captivar la massa dels espectadors. Per a escenes

sentimentals no tenia rival. Quan ell eixia a la pantalla, el bomber de servei tenia feina a eixugar la inundació de llàgrimes femenines que a rierols corrien per la sala.

Però, però... Tom Patantom havia

fet força diners i en conseqüència el seu amor a la vida havia crescut. I ara que es trobava en la filmació de l'escena culminant, quan l'heroi (ell) es llença des d'unes roques al riu per salvar l'heroïna, Tom Patantom refu-

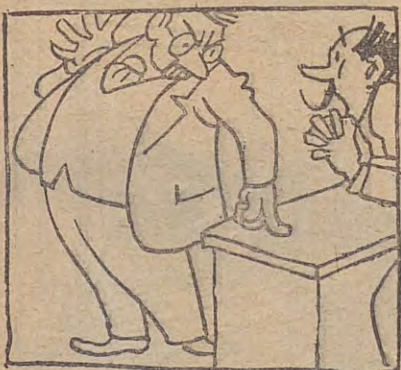
sava de saltar per por de foradar-se la pell i exigia al director Max Himinin que per aquesta escena llogués un substitut.

Max Himinin, amoïnats fins al capdamunt, posà un anunci als diaris sol-

licitant un home voluntariós. Molts, respongueren, però en saber de què es tractava refusaren com un sol home de fer aquell salt terrible.

El secretari de Max Himinin, un home de molta empenya, es compro-

meté a trobar el desitjat substitut abans de dos dies.

En efecte, a l'endemà es presentava al despatx del director acompanyant un home pàl·lid i desgrenyat.

— Vostè farà el salt des de les roques de Miralluny al riu?

— Sí, senyor, estic decidit.
— Molt bé. Se li donaran cent dòlars.

— Me'n podria donar alguns per endavant. Fa dos dies que no menjo.

— Aquí en tens vint. I sobretot, no falteu demà a les nou del matí.

Quan el substitut hagué sortit Max Himinin felicità el seu secretari.

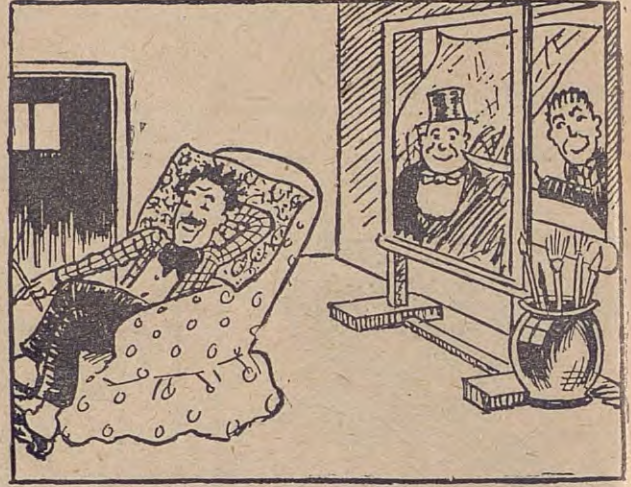
— Sou un home de paraula! M'heu tret d'un bon compromís.

(Seguïa)

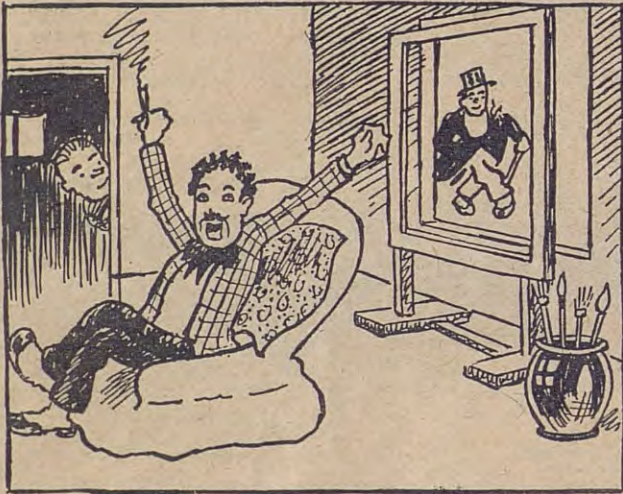
Un pintor famós

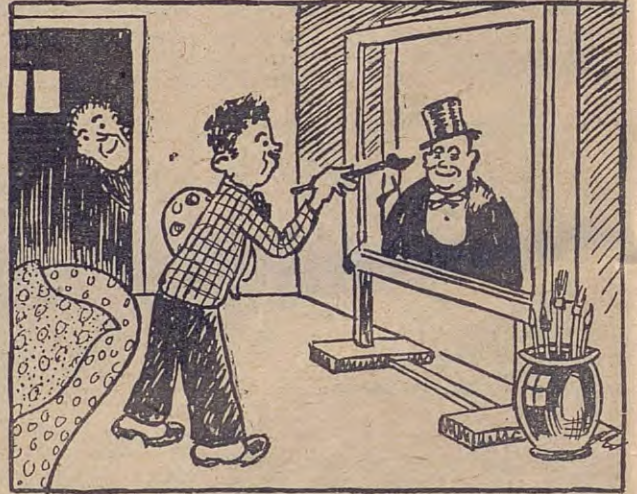
L'Aristides pintor famós, ensenya al seu amic l'últim retrat que ha fet d'un senyor molt ric i que li'n farà pagar una pila de pessetes.

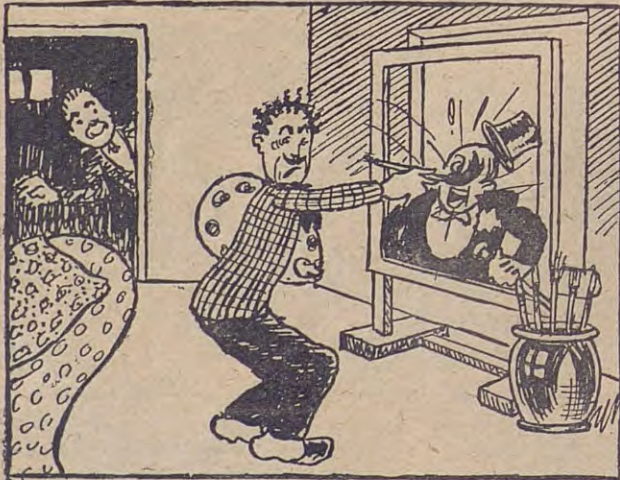
L'amic que era molt envejós, aprofitant un moment que l'Aristides es queda dormit, li talla la tela del quadro.

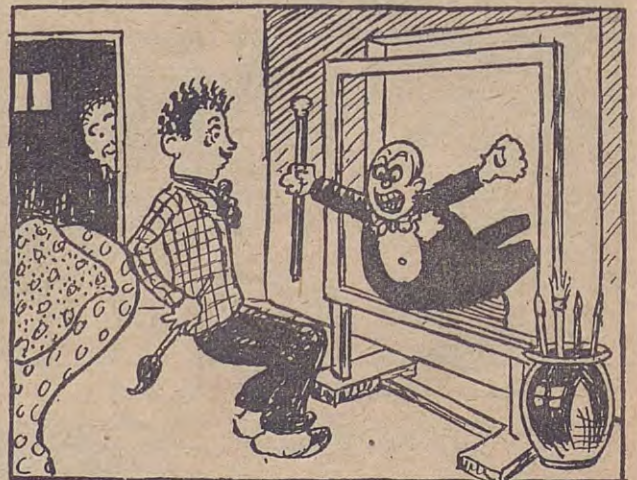
Amb tot això veu venir el propietari quadro i veient que es dirigia a la finestra li diu: Prepara't que ja arriba.

El pintor en sentir-lo es desvetlla, agafa la paleta i els pinzells per a fer veure que està acabant de donar les últimes pinzellades,

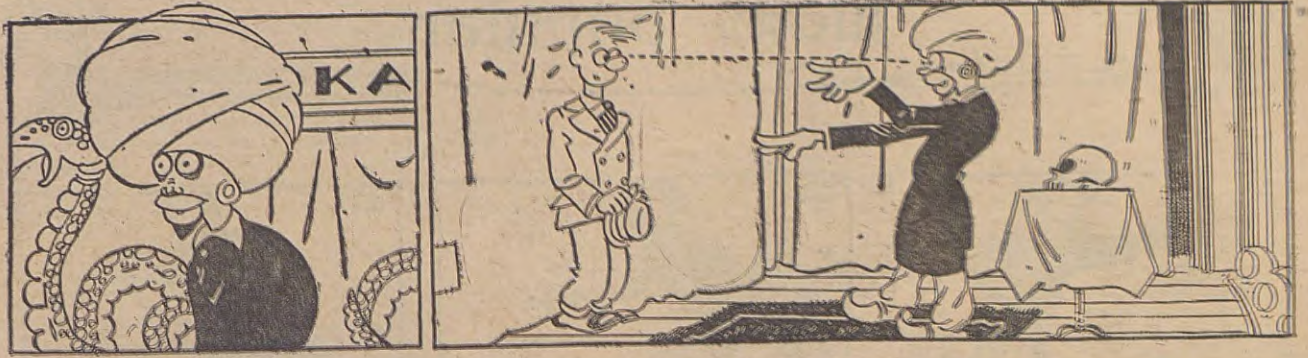

Sense haver notat el canvi comença a retocar la cara del bon senyor amb les exclamacions d'aquest...

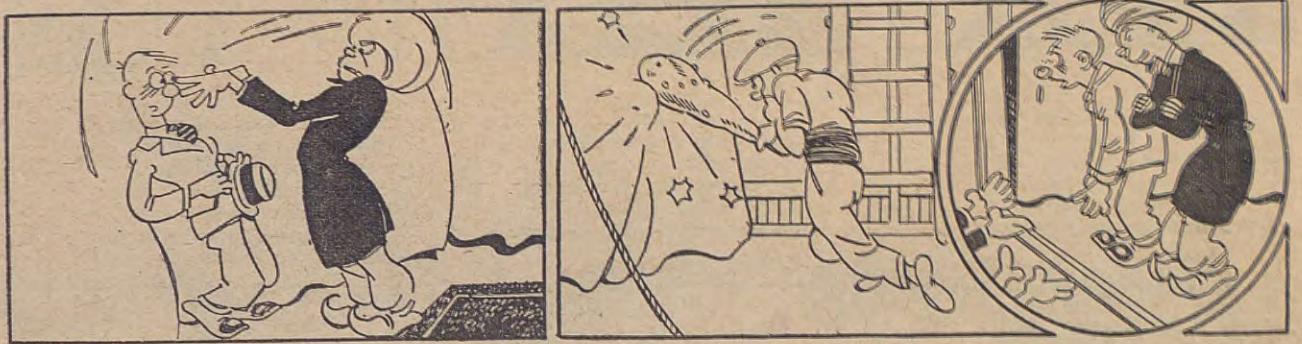
i el pintor queda tot capficat car no comprèn com una pintura al oli pugui tornar-se de carn i ossos.

L'hipnotitzador

El faquiri Hat-Xim era un famós hipnotitzador.

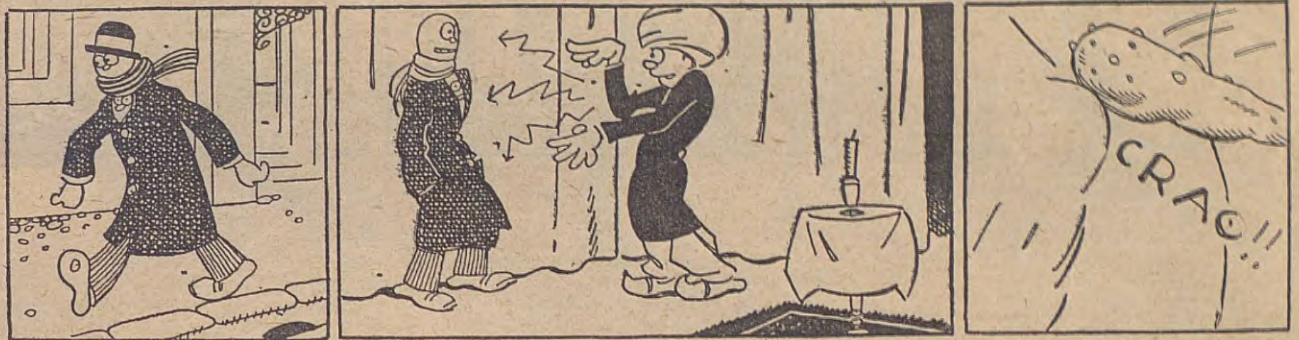
Convidava algú del públic a pujar a l'escenari i amb ses passes...

L'anava arreconant cap a la cortina, darrera la qual...

hi havia el seu ajudant que amb un cop de porra...

adormia completament el subjecte.

Però en Vinviu, coneixent el truc, es posà al cap...

una cassola pintada que semblés un cap de persona...

i en pegar l'ajudant...

la cassola es trencà, i revelà la trampa.

I els falsaris reberen una pluja de verdures i rocs.

Judici popular

I
Al mig del carré es posà l'altre dia un xarlatà que cridava com un foll venent pegats d'ull-de-poll i feia algun joc de mans per atraure xics i grans.

II
— Ara aquí senyors veuran la imitació espantant d'una gallina o d'un poll qu' el cuiner li torça el coll. Tot el públic amatent escolta amb tensió creixent

III
Amb veu forta el xarlatà s'ha posat a escataïnà com faria una gallina. La veu cada cop més fina acaba amb un crit molt fort d'un animal quan se mor.

IV
Com mentrestant amb la capa un petit envolum tapa per causar més impressió, el públic vol, amb raó veure si hi duu l'animal. Ell es destapa com cal.

V
En veure que no hi duu res encar l'han aplaudit més però un pagès s'avença i diu: — Doncs jo, sense ésser tan viu vaig a fer-ho molt millor que no ho fa vostè, senyor.

VI
Al mig del rotllo es col·loca dient:—Vaig a escanyar la lloca— assenya'ant un cistell qu' duu sota son gec vell. Se sent un escataïnar i el crit agut de finar.

VII
El públic ho escolta atent amb parer molt diferent uns diuen que millò ho fa el pagès que el xarlatà mentre a tres diuen que aquêt mo t més natural ho ha fet.

VIII
Ara el xarlatà ha tornat a fer sa especialitat i el públic es decideix a opinar que ta mateix sap imitar l'animal molt millò i més natural.

IX
Llavors el pagès se'nriu i mostrand el cistell diu: — Senyors, aquí ningú hi toca perquè jo he mort una lloca ara mateix, de debò ves si ell ho farà millò!

IOC DE PACIÈNCIA

EN LARANYA es trobava repassant les eines de l'ofici; ara posant oli al filabarquí, ara netejant els rosinyols, ara provant si funcionava bé el soplet. Esperava d'un moment a l'altre la descripció del lloc on es trobaven els famosos diamants del Tsar que el Soviet els havia venut a un milionari desconegut. En Laranya s'havia proposat robar-los i els trobaria.

Mentre tenia a la mà la llanterna sorda per repassar-ne la pila trucaren a la porta i feren la senyal convinguda. En Laranya apretà un botó i la porta s'obrí deixant pas al seu amic Mallarga

— Ola. ¿Ja has descobert els diamants?

— Sí, però és igual. No farem res.

— ¿Per què?

— Perquè estan molt ben guardats.

— Bah! ¿Quan has vist tu que cap amagatall resistís els meus procediments?

— Però és que no es tracta d'un amagatall vulgar, Laranya. Els diamants, segons he pogut saber, són dintre una caixa al fons d'un soterrani blindat tancat amb set portes d'acer amb panys de seguretat i situat dintre un castell amb porta, rastell, pont lleuadiç i fossó, al mig d'un bosc impenetrable ple de guardabosc i de trampes lloberes.

— Ja és pelut això! Però jo tindrè els diamants. ¿On és aquest castell?

— A les muntanyes Fosques, vora la vila d'Ombranegra.

— Quan surt el primer tren per Ombranegra?

— A la nit, suposo.

— Me n'hi vaig.

En Laranya ficà els estris a una maleta i sé n'anà cap a l'estació a prendre el tren per Ombranegra.

En Mallarga restà pensatiu i convençut que el seu amic no conqueriria els diamants.

Els seus dubtes es refermaren en veure en veure que passava un dia i altre dia i no rebia notícies de cap mena.

Cada dia mirava al diari si duia amb lletres grosses «Robatori dels diamants del Tsar» o bé «Captura d'un lladre perillós a Ombranegra».

Però ni l'una ni l'altra d'aquestes noves no arribava a ses oïdes. — Finalment, no podent resistir més temps la

seva angoixa prengué també el tren cap a Ombranegra.

Amb gran precaució s'anà apropant al bosc del castell. Quan menys s'ho esperava, un guardabosc li sortí a l'encontre.

En Mallarga anava a fugir però el guardabosc el cridà i llavors ell li reconegué la veu.

— Ets en Laranya!!

— El mateix—féu el guardabosc.

— ¿I doncs? ¿Tu fent de guardabosc? ¿Què t'has convertit?

— Ja veuràs, anem a seure a la meua caseta i t'ho explicaré tot.

Els dos companys es ficaren bosc endins, en Laranya guiant per entre els viaranyes enrevessats, en Mallarga pensatiu i silenciós.

Aviat arribaren a una cabanya de fustes que era l'habitació del guardabosc Laranya. Des d'allà es veien perfectament les finestres del castell per l'únic costat vulnerable. En Laranya féu seure el seu company i tots dos es posaren a berenar.

— Quan vaig arribar—féu en Laranya—em vaig convèncer de les grans dificultats que hi ha per arribar a la

caixa dels diamants. No és que jo no em vegi amb cor de rebotar totes les portes. És que potser no tindria temps amb una nit. Cal un que tingui més experiència que jo per fer aquesta feina amb la rapidesa necessària. Llavors vaig optar per acceptar aquest empleu de guardabosc.

— ¿Per esperar millor ocasió?

— De cap manera. He renunciat en absolut a rebotar aquestes portes. Estic aquí no per esperar que es presenti l'ocasió sinó per vigilar si es presenta un lladre.

— Sembla estrany que tu, un professional tan antic, t'hagis rebaixat a fer això! ¿I si ve algun lladre, compliràs el teu deure i no el deixaràs entrar?

— Ja ho crec que el deixaré entrar.

— Ah, doncs, ¿què faràs?

— El deixaré entrar, que suï força i faci tota la feinada de rebotar les portes i la caixa. Però quan surti...

— Ja entenc!

— Quan surti l'esperaré i els diamants seran meus.—I en Laranya, fidel al seu nom es posà a vigilar el castell esperant que algun lladre caigués en ses mans com una mosca.

— ¿Com us dieu?

— Miquel Angel

— Ah! És un nom ben conegut!

— Naturalment que ho és. Fa vint anys que visc al mateix barri!

(De Le Pêle Mêle)

Gran concurs d'ombres xinesques

737—F. Marinello

738—Miquel Pagès

739—S. Codiua Ribó

740—Josep Colomer

Redacció: Administració: Cardenal Casañas, Impremta: Carrer de Muntaner, 24, telèfon 0

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Unes orelles de ciència
sortides per penitència.

De resultes del tiberi
l'ase agafa un fort temperi.

— Com que no té cura, cal
matar-lo — fa el manescal.

Dessota del cirerer
l'enterren amb dol sincer.

Amb aquell adob fa unes
cireres grosses com prunes.

Mentre la sesta dormien
la quitxalla els les prenien.

A les orelles penjades
les fan servir d'arracades.

Mes quan se n'han adonat
l'orella els han estirat.

I mentre els les estiraven
les orelles s'allargaven.

Quina influència té el suc
del nostre malaurat ruí!